

Visita a Síria

Del 2 juliol al 4 agost 2014

“No ni ha esperança possible?”

INTRODUCCIÓ

A Síria, després de gairebé tres anys de conflicte armat, la gent i els joves s'han resignat i han perdut gran part de la seva esperança i confiança, però no han perdut la fe, tot i ser ben provada. És molt difícil seguir endavant, perquè és gairebé impossible predir quan acabarà la guerra i, sobretot, és difícil veure què passarà després i quant de temps es trigarà per reconstruir-ho tot. I, si encara no fos prou, hi ha una gran por als extremistes islàmics i el que podrà passar.

Per aquesta raó moltes persones, sense distinció de religió, estan emigrant. El percentatge de cristians que han marxat és molt alt i aquest fenomen ha enfonsat la moral de les persones que han decidit quedar-se. En marxar, famílies senceres estan disposades a vendre totes les seves pertinences i assumir uns riscos enormes. La pèrdua de la feina, el cost de vida i una situació política molt complexa són, sens dubte, unes de les causes d'aquesta migració massiva. No hem d'oblidar, doncs, això que està passant a l'entorn de Síria. Recordeu la situació dels cristians a l'Iraq, o el que està passant al Líban.

El problema de la migració és una tragèdia que hem de conèixer i enfrontar tots. Començant per la comunitat internacional i les Nacions Unides, hem d'ajudar a resoldre aquesta gran catàstrofe.

És difícil seguir mantenint viva l'esperança, però hi ha senyals positius que donen a entendre que les persones que romanen a Síria inspiren confiança amb el seu gran coratge. Perquè la vida segueix, es casen, s'organitzen festes. Els joves continuen anant a l'escola i la universitat i fan els possibles per trobar una nova feina, encara que sigui fent una tasca molt humil. Hi ha una gran capacitat d'adaptació i totes les oportunitats són bones per aprofitar-les. Qui es queda, no té cap por d'involucrar-se en el joc d'aprofitar les ocasions. Però, ¿fins quan durarà aquesta força de voluntat?

Aquestes consideracions i reflexions són una premissa i el resultat de la meva recent visita a les presències salesianes de Síria i el veí Líban. Aquesta comunicació meva vol ser un relat de la meva visita, i m'agradaria fer palesos tan els aspectes humans i socials com la situació de les obres salesianes i les seves activitats enfront aquests tràngols que han de superar.

SALESIANS DE KAFROUN

Dimecres, 2 juliol 2014, he entrat a Síria pel Líban i de seguida he visitat la comunitat de Kafroun. La carretera per on he viatjat estava relativament tranquil·la, però he quedat impressionat per les nombroses fotos, als costats de la carretera, que recorden les múltiples víctimes d'aquesta guerra, que fa tres anys que dura.

La comunitat de Kafroun acull principalment els desplaçats de la família salesiana d'Alep. Les famílies són preferentment de cooperadors, parents i familiars d'alguns dels col·laboradors salesians.

La casa està dirigida meravellosament per un missioner italià, Don Luciano Buratti, que compta amb l'ajuda dels Cooperadors Salesians, de tots els laics que duen a terme activitats a l'Oratori i el Centre Juvenil.

Per primer cop, dins la Província de l'Orient Mitjà (MOR), l'administració de la casa ha estat confiada a un laic ecònom, el Sr. Johnny Ghazi.

Durant la meua visita he tingut el plaer de participar en les activitats de l'oratori i, en particular, l'inici del Casal d'Estiu on hi han participat uns 300/350 nens, molts d'ells desplaçats. La zona de Kafroun és una de les més tranquil·les de Síria. Per aquesta raó, moltes famílies d'Homs, Damasc i Alep han vingut a viure en aquesta vall.

M'han demanat que inaugurés les activitats i fes el discurs d'obertura. He volgut parlar als nois de la veritable alegria que neix del cor gràcies al nostre encontre amb Crist. Els he dit que en moments de tan gran patiment, hem de confiar en Crist que ben segur ens donarà consol.

A l'oratori han començat també els cursos de preparació a Secundària i a l'examen de Maduresa. Els salesians han aconseguit implicar-hi un bon nombre de professors per fer-hi classes.

Hem d'agrair a la Providència que, mitjançant molts benefactors que ens han vingut a trobar i han fet possible -durant aquest dos darrers anys- l'acolliment i allotjament gratuït d'unes cinquanta famílies. També hem d'agrair l'ajuda i el suport de moltíssims col·laboradors i benefactors per poder tirar endavant totes les activitats de l'oratori.

SALESIANS D'ALEP

El dissabte, 5 juliol 2014, acompanyat per una família, anem en cotxe fins Alep. Hem recorregut un itinerari relativament segur que m'ha permès veure la gran destrucció que aquesta llarga guerra està causant. M'han vingut al pensament totes les persones que han lluitat, patit i mort. He vist arreu els senyals d'una guerra ferotge. He vist llogarets completament buits, cases en ruïnes o completament destruïdes. Tota aquesta destrucció fa plorar el cor i, a més, la brutalitat de la guerra està afectant profundament la vida quotidiana de la gent.

Després de gairebé set hores de viatge i diversos obstacles per superar, arribem a Alep per una carretera secundària. Fa un any com a mínim que no venia per aquí i he quedat molt impressionat en veure una ciutat sofrent, totalment colpejada i debilitada per la guerra. Podem veure clarament que hi regna el caos, i es veu que, sense cap mena de dubte, Alep ha estat una de les ciutats més afectades pel conflicte.

Sempre sento una gran emoció quan arribo al Centre Salesià, on hi he nascut, crescut i viscut com a salesià. He sentit una gran joia de poder trobar-me amb els Salesians, els nens i els joves. He estat acollit molt calorosament per tothom. M'han abraçat, besat i m'han ruixat amb aigua, que és el seu actiu més valuós. Perquè, almenys, fa quatre mesos que no tenen aigua potable!

Hem cantat, ens hem alegrat i ens hem abraçat. L'obra salesiana és realment un oasi de pau i d'esperança!

Abans d'anar a dormir, em crida l'atenció el cartell que he trobat penjat a la porta de la meva habitació. Diu: "Benvingut a Alep, que resisteix malgrat ser considerada una de les ciutats més perilloses del món."

Diumenge, matí, he celebrat una missa en memòria de Jacques, un nen d'11 anys mort mentre venia amb nosaltres a Catequesi el gener de 2014.

Durant la meva estada a Alep he volgut visitar diversos barris de la ciutat. Només hi veig destrucció i dolor. La vida quotidiana es caracteritza pels combats i la falta d'electricitat i aigua. S'ha tractat de compensar la manca d'aigua mitjançant l'excavació de pous, però part de la població ha emmalaltit perquè l'aigua està contaminada. En alguns casos es pot comprar aigua de mala qualitat a preus molt alts, i això fa patir molt a la gent.

Totes les famílies tenen algun parent ferit, mort o segrestat. Els joves no troben feina i volen marxar. Estan disposats a anar a qualsevol lloc, perquè han perdut l'esperança de qualsevol millora. Els dos darrers anys no han pogut sortir mai de la ciutat i cada dia conviuen amb la mort. Surten de casa sense saber si podran tornar per les contínues explosions de les bombes.

La gent està cansada, estressada i deprimida. Per això moltes famílies han deixat Alep per desplaçar-se a d'altres zones del país o per emigrar a l'estranger.

Els salesians -juntament amb l'església local i tots les persones de bona voluntat no cristians- estan fent miracles per donar suport en tots els sentits a la població. Al Casal d'Estiu s'hi han inscrit més de 600 nens i joves. La gent agraeix als salesians tot el que estan fent, perquè donen suport econòmic a les famílies i organitzen activitats espirituals i d'entreteniment per a tothom. El director, Don Georges Fattal, juntament amb Don Simon Zakarian i el diaca Pierre -que l'han ajudat durant l'estiu- han donat un gran testimoni de generositat, amor i dedicació als joves.

He tingut una trobada meravellosa amb els animadors que, malgrat totes les dificultats, dediquen lliurement el seu temps per estar amb els nens. Els trameten alegria i una mica de serenor. També he conegut els Cooperadors Salesians que ens són tan indispensables. I, finalment, he pogut conèixer personalment algunes famílies i alguns joves. És molt important escoltar el seu patiment i constatar la necessitat que tenen de compartir espiritualment i humana això que estan vivint. Necessiten desfogar-se. Per això, he intentat consolar-los tan bé com he pogut.

El Senyor ens ha beneït i ens ha donat una nova vocació -l'única de tota la Inspecció MOR(Orient Mitjà)- que, a més, prové d'aquest lloc de tan gran patiment.

SALESIANS DE DAMASC

Des d'Alep he tornat primer a Kafroun i després he anat Damasc, acompanyat per una família. Pel camí hem vist clarament les conseqüències d'aquesta guerra que no té aturador.

En arribar a l'Obra salesiana de Damasc, he tingut l'alegria de trobar-me amb els germans: el director Don Alejandro Leon, el vicari Don Munir Hanasci i Don Felice Cantele. Els tres germans han tingut l'ajuda del prenovici sirianès Mehran, de la zona de Mesopotàmia, que aquest any farà el segon any de noviciat a Genzano di Roma.

He tingut el plaer de participar en les activitats del Casal d'estiu on hi assisteixen més de 350 nens i joves provinents de zones bastant lluny del centre; aproximadament a una hora de cotxe. Ha estat ben agradable veure com els nois es deleixen per participar en les diverses

activitats. I, això, ho fan malgrat haver de córrer molts riscos a causa dels múltiples punts de control a la carretera. Per ajudar-los els salesians van buscar-los i els tornen a casa en autocar; i els garanteixen almenys un àpat en l'Obra salesiana.

Els nois participen amb entusiasme en les múltiples activitats preparades pels animadors i estan molt contents de poder viure aquesta estona de calma, pau i serenor.

Celebrem una missa al pati, perquè l'església no pot encabir tots els presents i l'acabem amb una processó i exposició del Santíssim Sagrament en qui confiem la pau a Síria.

He parlat amb els nois sobre el que està passant al seu país i la manera com Síria s'ha vist colpejada pel Maligne. Cap d'ells no pot acceptar que pugui ser possible arribar a cometre tantes atrocitats.

Després m'he trobat amb ambdues comunitats de les Filles de Maria Auxiliadora. A la primera, les germanes gestionen una Escola Infantil i organitzen cursos de Tall i Confecció per a les dones. L'altra comunitat gestiona l'Hospital Italià de Damasc.

Fins i tot aquí, a Damasc, com passa a Kafroun i Aleppo, els nostres Salesians fan activitats de suport socio-econòmic per algunes Famílies. Me n'he trobat algunes en diversos barris de la Ciutat. En una d'aquestes famílies -en una zona fronterera- on el pare acaba de morir de malaltia, he entès què vol dir resignació. Malgrat viure en una zona en guerra, cap d'ells no vol deixar la casa, perquè la mort del pare significa el final del seu projecte de vida. Em repeteixen insistentment: "*Inte u hàzzak*", tot depèn de què puguis tenir sort. És per això que, "*biddna na'ish*", volem seguir vius. Amb tot i això, encara que només en alguns barris, la vida quotidiana continua i estan oberts els negocis i els restaurants.

Finalment, els Salesians han organitzat un gran Campament d'estiu, on hi han portat els nens i joves del nostre centre d'acollida de Maarra. Hi han passat alguns dies tots plegats en un clima de fraternitat i serenor.

He tornat altre cop al Líban des de Damasc per visitar i retrobar els nostres germans Salesians d'Al Houssoun. on hi tenim un Oratori/Centre juvenil i i d'Al Fidàr, on hi tenim una Escola tècnica. També en aquesta Comunitat, els Salesians juntament amb els Cooperadors, ofereixen consol i assistència als nostres refugiats Sirians que passen per una situació difícil i, ensem, poden comptar amb suport espiritual i socioeconòmic.

CONCLUSIÓ

Això que està passant a Síria és molt complex, perquè hi intervenen diversos components polítics, socials i econòmics i, sobre tot, per la presència de potències externes i internes, que fan difícil saber quina pot ser la solució de tot plegat. Ara mateix, no hi ha cap senyal que faci preveure una voluntat d'arribar a una pau duradora. Hi ha molts interessos en joc i qui en paga les conseqüències són els ciutadans, els nens i joves i, d'una manera molt especial, les Minories Cristianes.

És un moment ben especial per a l'Orient Mitjà. És un moment delicat i de gran transformació històrico-política. Les conseqüències d'aquestes guerres donaran lloc a la construcció d'un altre Orient Mitjà que quedarà ferit; on hi correran un gran risc les Comunitats Cristianes i d'altres Minories.

Per aquesta raó demanem al Senyor que ens concedeixi la pau veritable i purifiqui el cor dels homes; perquè en puguin entendre el valor i puguin anhelar aconseguir una Convivència pacífica el màxim possible. Que el Senyor concedeixi força, valor i constància als nostres

germans cristians en aquests moments dramàtics de la nostra història, i a tot el poble "de l'estimada Síria."

Abuna Munir El Rai

SDBMOR